Максим Богданович

Межі

Перекладач: Михайло Драй-Хмара

Джерело: З книги: Михайло Драй-Хмара. Вибране. К.: Дніпро, 1989, с. 265-266 (вперше надруковано: Максим Богданович. Вінок. Київ: Державне видавництво України, 1929).

Поглянь навколо — і застигне кров:
ось хату щільно обійшов
паркан із гострими цвяхами,
посипаний колючим склом.
Дивись, як густо за селом,
ланами,
біжать вузькі обніжки навскоси;
а он ідуть рови через ліси,
і стопудові каменюки серед поля,
по суголовках, на межі, лежать;
вістря багнетів блискотять
по всій землі, мов дика воля,
на узгряниччях всіх держав, сторон,-
дивися: скрізь кордон.

Не змірять вільного простору
степів, лугів,— а чоловік
тини робив, рови копав за віком вік,
ховався в них, мов лис у нору,
тремтів, як на осиці лист,
і, людський оганьбивши хист,
злословив, безсердечний, хтивий,
такий зрадливий,
такий чужий для всіх братів.
Круг його — ряд штахет, плотів.

Поглянь, що діється за отими плотами!
Через тяжкий надмірний труд
там гине в злиднях бідний люд,
що сам могутніми руками
створив усі багатства на землі:
посіяв жито на ріллі,
побудував нам залізниці,
заводів димарі аж до небес підніс,
а сам давно сліпий од сліз,
і щастя вже йому й не сниться.
Дивись: по всій землі святій
буяють хвилі золоті,-
то збіжжя неозорне море!
Цвітуть луги, шумлять ліси —
о, скільки є кругом багатства і краси,
а люди знають тільки голод, горе,
бо темні, як сліпі кроти,
бо скрізь — кордони, скрізь — плоти!